

дамъ спокойствие и ще възвърна народа къмъ васъ, защо тогава опредѣляте цената му толкова низко? Дайте повече.

— Това стига.

Юда простираше ръце, неговото лице се гърчеше като на пътникъ въ пустинята, който моли за капка вода, за да утоли своята жажда. Острата му брада стърчеше напредъ. Снагата му бѣше превита, още малко и той щѣше да се повлѣче по мраморния подъ.

— Изслушайте ме. Той струва много повече. Увеличете цената Му, дайте повече, за да имамъ възможность да удавямъ гласа на своята съвестъ, която винаги ще ми нашепва за моето престѣпление. Но дайте, притурете още нѣщо.

— Тридесетъ сребърника.

Прозвуча само гласътъ на Кайяфа.

— Но безъ мене вий едва ли ще Го уловите. Той ще остане живъ, ще проповѣдва своето учение и вие ще минавате своитѣ дни всрѣдъ душевенъ смутъ и неспокойствие. Добре, азъ ще ви освободя отъ Него, но дайте заради Неговата кръвъ, която постоянно ще бѣде предъ очитѣ ми и въ съзнанието ми, дайте повече.

— Тридесетъ сребърника.

— Не давате повече. Добре, азъ ще ги взема.

И Юда разбитъ се сви.

— Кога ще ни го предадешъ?

— Въ деня на пасхата. Той ще пренощува вънъ отъ града. Тогава

азъ ще дойда и ще ви съобща мѣстото.

Кайяфа бѣше отворилъ вече единъ ковчегъ и броеше паритѣ. Алчно се взираше Юда. О, звънътъ на паритѣ какъ разтърсваше неговата душа! Кайяфа положи тридесетъ сребърника въ една малка кесия.

Ето паритѣ. Тѣ сж готови. Въ деня, когато ни Го предадешъ, ще ги имашъ. Ти ще заведешъ нашитѣ хора при Него, за да го уловятъ.

— Азъ? Не! Не! Не искамъ това. Освободете ме. Какъ ще погледна въ Неговитѣ чисти очи? Азъ ще посоча мѣстото и ще се отдалеча, а тѣ нека Го хванатъ.

— Много отъ хората ни не познаватъ Назарянина и не е чудно, ако случайно вмѣсто Него хванатъ другъ. Ти ще идешъ съ тѣхъ, иначе нищо не ще получишъ.

— Добре. Нека изпия до край горчевината отъ чашата на моето предателство. Азъ ще застана на чело на отряда и Тогова, Когото ще цѣлуна, Него да уловятъ.

И Юда, като бѣсенъ, бурно се втурна къмъ вратата. Червениятъ му плащъ се развяваше надъ него.

Анна бѣше доволенъ. А Кайяфа потриваше радостно ръце. И священослужителитѣ на Израила се разотидоха съ трепетно очакване на близкия день, когато ще злорадствуватъ въ тържеството си надъ Назорея.

Нощта загърна въ своитѣ тъмни пазви най-черното предателство.

Аленъ Макъ

СЪВЕТЪ

Ако злоба те смуцава
и разкъсва ти душата,
ако тя ти миръ не дава
и те движи къмъ отплата, —

Ти недей се ней поддава,
Победи я съ мисли святи,
Богъ Единъ е, кой раздава
правда и отплати.